עין משפט נר מצוה

מד א מיי' פ"ג מהל' נחלות הלכה ג סמג עשין לו טוש"ע ח"מ סימן רעח סעיף ה:
מה ב מיי' שם הלכה ב ופי' בהשגות ובמ"מ טוש"ע שם סעיף ד:
מו ג מיי' שם הל' ג טוש"ע שם סעיף ה:
מז ד מיי' פ"ה מהל' אישות הלכה ו:

◆

תורה אור השלם

1 וישא עיניו וירא את בנימין אחיו בן אמו ויאמר הזה אחיכם הקטן אשר אמרתם אלי ויאמר אלהים יחנך בני: בראשית מג כט
ואת בנימין אחי יוסף לא שלח יעקב את אחיו כי אמר פן יקראנו אסון: בראשית מב ד
2 ושם אשת עמרם יוכבד בת לוי אשר ילדה אתה ללוי במצרים ותלד לעמרם את אהרן ואת משה ואת מרים אחתם: במדבר כו נט
3 ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף ויאמר יעקב אל לבן שלחני ואלכה אל מקומי ולארצי: בראשית ל כה
4 והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש ודלקו בהם ואכלום ולא יהיה שריד לבית עשו כי יי דבר: עובדיה א יח
5 ויכם דוד מהנשף ועד הערב למחרתם ולא נמלט מהם איש כי אם ארבע מאות איש נער אשר רכבו על הגמלים וינסו: שמואל א ל יז
6 בלכתו אל ציקלג נפלו עליו ממנשה עדנח ויוזבד וידיעאל ומיכאל ויוזבד ואליהוא וצלתי ראשי האלפים אשר למנשה: דברי הימים א יב כא
7 ומהם מן בני שמעון הלכו להר שעיר אנשים חמש מאות ופלטיה ונעריה ורפיה ועזיאל בני ישעי בראשם: ויכו את שארית הפלטה לעמלק וישבו שם עד היום הזה: דברי הימים א ד מב-מג
8 ואלה ראשי בית אבותם ועפר וישעי ואליאל ועזריאל וירמיה והודויה ויחדיאל אנשים גבורי חיל אנשי שמות ראשים לבית אבותם: דברי הימים א ה כד
9 נפש כי תחטא ומעלה מעל ביי וכחש בעמיתו בפקדון או בתשומת יד או בגזל או עשק את עמיתו: ויקרא ה כא

◆

מוסף רש"י

זו יוכבד. שהשלימה מנין כניסתן לעיר (סוטה יב.) בין החומות, כניסתן לעיר (בראשית מו טו). **אשר ילדה.** קרא יתירא הוא דהא כבר כתיב בת לוי (בעי' קכ.). **ואין הבכור נוטל בראוי כבמוחזק.** נכסים שלא היו אביהן מוחזק בשעת מיתתו, אבל לכשיבואו לא יטול בהן הבכור פי שנים, ואין הבכור נוטל פי שנים לאחר זמן, אין הבכור נוטל פי שנים כהן (בכורות נא:). **ומעלה מעל בה'.** וכחש בעמיתו. גבי שבועת הפקדון כתיב (ב"ק יב:). **לרבות קדשים קלים.** להתחייב עליהם קרבן שבועה, אע"ג דלאו נשבעין על ההקדשות והנשבע עליהם והודה אינו מביא אשם של שבועת הפקדון, דוכחש בעמיתו כתיב, והני לאו מגבה, וכחש בעמיתו נמי קרינא ביה לפי שכן ממונו (קדושין נב:) שאם הפקיד בהמת שלמים אצל חברו וכפר בה ונשבע והודה, משלם קרן וחומש ואשם (ב"ק יב: זבחים קיד: בכורות נג: תמורה ח.) דקרינא ביה בה' ובעמיתו, דכתיב ומעלה מעל בה' וכחש בעמיתו ישלם, ושלמים יש בהם לה' ובעמיתו (בכורות נג.). שהן ממון בעלים. דקרינא ביה וכחש בעמיתו (זבחים קיד: תמורה ח.) שכן ממונו של חבירו וקרינן ביה בה' וכחש, בעמיתו וכחש (ב"ק יב:).

היתה מוחכרת או מושכרת ביד אחרים בכור נוטל פי שנים. לקמן מוקי לה כרבי דלרבנן אין הבכור נוטל פי שנים בשבח ששבחו נכסים לאחר מיתת אביהן אע"ג דבכור ופשוט שהניח להן אביהן עבד או בהמה טמאה עובד לזה יום אחד ולזה שני ימים ה"נ אי אמר הבכור או תחלקו או אטול פי שנים בשבח הרשות בידו והא דלא נקט חכרוה ושכרוה היתומין משום דהשתא אשמעינן חידוש טפי דאע"ג שהיתה חכורה ושכורה בחיי האב לא חשבינן להפרה ראוי ויטול פי שנים: **הכא** במכירי כהונה (ולויה) עסקינן. בכל דוכתא עביד מכירי כהונה מוחזק בפרק כל הגט (גיטין דף ל.) המלוה מעות את הכהן והלוי והיינו טעמא שזהו מתנה מועטת ואסור לחזור בו ואפי' בדברי' בעלמא ואע"פ שאם רצה יכול לחזור בו מכל מקום כל כמה דלא הדר הוי כמוחזק ודוקא דאשתחיט בחיי אבוהון הא לאו הכי לא כיון דמת מי יזכה: **וקסבר** מתנות שלא הורמו כמי שהורמו דמו. תימה דבסמוך מוקי לה כרבי ובסוף פ"ב דקידושין (דף נח.) אית ליה[ח] דלאו כמי שהורמו דמי וי"ל דתנא דהכא לא סבר ליה כרבי אלא בהא דבכור שקיל פי שנים בשבח אי נמי דוקא במתנות דתרומת מעשר אית ליה לרבי דלאו כמי שהורמו דמי אבל מתנות דהכא דזרוע ולחיים שהן ניכרות אית ליה כמי שהורמו דמיין:

אף

---

[1]ואת בנימין אחיו בן אמו [א]אמר מרגלית טובה היתה בידי ואתה מבקש לאבדה ממני הכי [ב]אמר ר' חמא בר חנינא זו יוכבד שהורתה בדרך ולידתה בין החומות שנאמר [2]אשר ילדה אותה ללוי במצרים לידתה במצרים ואין הורתה במצרים בעא מיניה ר' חלבו מר' שמואל בר נחמני כתיב [3]ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף וגו' מאי שנא כי אתיליד יוסף אמר ליה ראה יעקב אבינו שאין זרעו של עשו נמסר אלא ביד זרעו של יוסף שנאמר [4]והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש וגו' איתיביה [5]ויכם דוד מהנשף ועד הערב למחרתם אמר ליה דאקריך נביאי לא אקריך כתובי דכתיב [6]בלכתו אל צקלג נפלו עליו ממנשה עדנה ויוזבד וידיעאל ומיכאל ויוזבד ואליהוא וצלתי ראשי האלפים אשר למנשה מתיב רב יוסף [7]ומהם מן בני שמעון הלכו להר שעיר אנשים חמש מאות ופלטיה ונעריה ורפיה ועזיאל בני ישעי בראשם ויכו את שארית הפלטה לעמלק וישבו שם עד היום הזה אמר רבה בר שילא ישעי מבני מנשה אתי דכתיב [ג][8]ובני מנשה חפר וישעי תנו רבנן [ד][א]הבכור נוטל פי שנים בזרוע ובלחיים ובקיבה ובמוקדשין ובשבח ששבחו נכסים לאחר מיתת אביהן כיצד [ב]הניח להן אביהן פרה מוחכרת ומושכרת ביד אחרים או שהיתה רועה באפר וילדה בכור נוטל פי שנים אבל בנו בתים ונטעו כרמים אין בכור נוטל פי שנים האי הזרוע והלחיים והקיבה היכי דמי אי דאתי לידי אבוהון פשיטא ואי דלא אתי לידי אבוהון ראוי הוא [ה]ואין הבכור נוטל בראוי כבמוחזק [ג]הכא במכירי כהונה עסקינן ודאשתחיט בחיי דאבוהון וקסבר [ו][ד]מתנות שלא הורמו כמי שהורמו דמו מוקדשין לאו דידיה נינהו בקדשים קלים ואליבא דרבי יוסי הגלילי דאמר ממון בעלים הוא [ז]דתניא [9]ומעלה מעל בה' לרבות קדשים קלים שהן ממון בעלים דברי רבי יוסי הגלילי הניח להן אביהן פרה מוחכרת ומושכרת ביד אחרים או שהיתה רועה באפר וילדה בכור נוטל בה פי שנים השתא מוחכרת ומושכרת דלאו ברשותא דמרה דידהו קיימא אמרת שקיל רועה באפר מיבעיא הא קא משמע לן דמוחכרת ומושכרת דומיא דרועה באפר מה רועה באפר שבחא דממילא קא אתי ולא קא חסרי בה מזונא

אף

ואת. ריבוי הוא: **מרגלית טובה.** טעם יקר בעיני כמרגלית שלא הייתי רוצה לגלות. ומעיקרא לחדודי הוא דבעי: **לאבדה ממני.** כלומר לגלותה לאחרים. ולאחר הטעם היה אומר כן: **זו יוכבד.** ולכך לא פרט בה שהרי עדיין לא יצאה לאויר העולם אלא עובר במעי אמה היתה בכניסת' למצרים: **מאי שנא.** דלא רצה לשוב לבית אביו עד שנולד יוסף: **ויכם דוד.** בעמלק כשפשטו על צקלג ונהגו נשי דוד מיירי בספר שמואל. והלא דוד מיהודה הוה ולא מיוסף ונפל זרעו של עשו בידו דעמלק היה בן אליפז בן עשו ואתה אמרת שאינו נמסר אלא ביד זרעו של יוסף והלא גם ביד שאר שבטים נמסר ואמאי קאמר קרא ובית יוסף להבה טפי משבט יהודה: **דכתיב.** בדברי הימים בלכתו אל צקלג להלחם בעמלק: **נפלו עליו כו' ראשי האלפים אשר למנשה.** לפי שנשתתפו עמו ממנשה דהיינו משבט יוסף לכך נפלו בידו: **מבני שמעון וגו' ויכו את שארית הפלטה לעמלק.** אלמא ביד בני שמעון נמי נפלו ואתה אמרת שאין נמסר אלא ביד זרעו של יוסף: **בכור.** בן כהן: **נוטל** (א) **בזרוע פי שנים כו'.** לקמן מפרש לה: **ובמוקדשים.** לקמן מפרש לה: **ששבחו.** מעצמן כילד הניח כו': **מוחכרת.** למחצית שכר: **מושכרת.** בדבר קצוב עד זמן פלוני: **באפר.** אחו דלא חסרי מזוני כדלקמן: **וילדה בכור נוטל פי שנים.** בהאי ולד הואיל ושבחא דממילא הוא ודמי כאילו הוחזק בו אביהן: **אבל בנו בתים.** דהאי שבחא על ידי היתומים עצמן הוא ולאו ממילא לא קא שקיל פי שנים: **ראוי הוא.** דלא דמי לשבחא שהשביחו הנכסים דכיון דהוי אבוהון מוחזק בנכסים והן עצמן הושבחו כמי שהוחזקו בשבח דמי אבל הני מתנות לא זכה (ב) אביהן כלום מחיים וכולן הוו שבח: ה"ג **במכירי כהונה עסקינן.** שאנשי העיר קרוביו ומכיריו של כהן זה ומזכין לו זיכוי גמור במתנות בהמותיהן מיד כשנשחטו קודם שהופרשו מן הבהמה: **ודאשתחיט בחיי אבוהון.** ודמי כמאן דאתו לידיה בטבלייהו דאמרי' בשחיטת חולין בפ' הזרוע (דף קל:) דקני להו כהן אי אתו לידיה בטבלייהו דמתנות שלא הורמו כמי שהורמו דמיין כדנפקא לן התם מוזה יהיה משפט הכהנים [דברים יח] מלמד שהמתנות דינן להוליכן בדיינין אי אתו לידיה בטבלייהו כדמפרש התם וה"נ כיון דאשתחיט בחיי אבוהון והן מכירין של כהן זה ומרעיו ואוהביו אע"פ שעדיין לא הופרשו הרי הם כאילו באו לידו שאלו אוהביו גמרו ומקנו לו המתנות כשהן עדיין בתוך הבהמה ודמי כמי שהוחזק בהן בחייו דמתנות שלא הורמו כמי שהורמו דמיין ויטול בהן בכור פי שנים והשתא ליכא למיפרך פשיטא דהשתא אשמועינן טובא דאע"פ שלא הורמו כמי שהורמו דמיין: **מוקדשין לאו דידיה נינהו.** כגון חטאות ואשמות מחיים קדשי ה' נינהו ויש בהן מעילה כל זמן שלא נשחטו אבל שלמים אין בהן מעילה כדדרשינן [תו"כ ויקרא פרק כ] קדשי ה' [ויקרא ה] קדשים המיוחדים לשם ילאו קדשים קלים שאין מיוחדים לשם ומיהו אינם ממונו דמיקדש מיהא קדשי ולא קרינא בהו בכל אשר ימצא לו [דברים כא] ואפילו אם נשחטו שיכול לאכלן אינם שלו כדתנן בפ"ב דקדושין [דף נג.] המקדש בחלקו בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים אינה מקודשת דמשלחן גבוה קא זכו. ומשני בקדשים קלים ומחיים דהוי ממונו לרבי יוסי הגלילי ומיהו לאחר שחיטה לא כדאמרינן בפרק ראשון דב"ק [דף יב:] כי אמר ר' יוסי הגלילי מחיים אבל לאחר שחיטה דכי קא זכו משלחן גבוה קא זכו לא אמר: **דאמר ממון בעלים הם.** לכל דבר אף לקדש את האשה: **ומעלה מעל בה'.** וכחש בעמיתו בפקדון וגו' וכחש בה ונשבע על שקר וחזר והודה והביא את אשמו: **לרבות קדשים קלים.** להתחייב עליהם אשם גזילות אם כפר בהן ונשבע והודה כשאר גזל ממון שהרי ממונו הן שהבשר והעור שלו ואין לגבוה בהן אלא אימורים ולכהן חזה ושוק. ובה' ובעמיתו קדריש דהיינו שלמים שהאימורים לשם והבשר לבעלים. והך מעילה דהכא אינו אלא לשון שינוי וכן הוא אומר (דה"ב כו) וימעל בה' אלהיו וכן בסוטה הוא אומר (במדבר ה) איש איש כי תשטה אשתו ומעלה בו מעל בתורת כהנים [ויקרא פרשה יא] דהא מעילה ממש ליכא בשלמים כדפרישית דממעיט להו בתורת כהנים מדכתיב קדשי ה' בנהנה מן ההקדש גבי מעילה: **דלאו ברשותיה.** לאב קיימא: **רועה באפר.** דהוי מוחזק מיבעיא: **מה רועה באפר שבחא דממילא.** מעשב השדה:

אף

מסורת הש"ס

א) [נ"ל אמר ליה], ב) לעיל קכ. סוטה יב., ג) לא מצאתי רק בדה"א ה' יש ואלה ראשי בית אבותם ועפר וישעי ועיין רש"א כת"מ, ד) [תוספ' דבכורות פ"ו ע"ש], ה) [לעיל נה. קיט. לקמן קכה: קמה: יבמות כד: בכורות נא:], ו) [קידושין נד: נח: נדרים פה: חולין קל: בכורות יא. מכות כ.], ז) קדושין נג: בכורות נג: זבחים קיד. תמורה ח. ב"ק יב:, ח) [וקידושין נח: נראה להגיה דס"ל לרבי דכמי שהורמו דמי ע"ש ועי' תוספ' דנדרים פה. וכפי' רש"י והר"ן והרא"ש דשם],

◆

הגהות הב"ח

(א) רשב"ם ד"ה נוטל פי שנים בזרוע כו': (ב) ד"ה ראוי וכו' לא זכה בהן אביהן:

◆

רבינו גרשום

ואת בנימין אחי יוסף. א"כ היו להו טפי מן שבעים: אמר ליה מרגלית היתה בידי. כלומר טעם יפה שבידי: ואתה רוצה לאבדה ממני. מידי כלומר אתה רוצה שאומר לך וידעוהו הכל: איתיביה ויכם דוד. לאדומיים מהנשף ועד הערב אלמא דביד יהודה נמי נפלו. נפלו עליו. ונתחברו לדוד ממנשה דהוו ליה מיוסף ומשום הכי נצחום: אשר לעמלק. ועמלק מעשו היה דכתיב ותלד לאליפז את עמלק: בכור כהן שהניח להן אביהן מתנות הללו בכור נוטל פי שנים משום דכל אשר ימצא לו בשעת מיתתו אמרינן דיטול וכשהשביחו נכסי' לאחר מיתת אביהן שהוא התחיל להשביח כגון הניח להן אביהן פרה מוחכרת ששכרה אביהן לאחר לשנה בדמים קצובין. או מושכרת ששכרה לאחר שיתן לו מחצית השכר למחצה או לשליש או לרביע או שהניח להן אביהן באפר לרעות וילדה נוטל בכור באותו שבח פי שנים דדמי כמו שהשביחה ברשות אביהם אבל השביחום היתומים לאחר מיתת אביהן כגון שבנו בתים או נטעו כרמים אין נוטל פי שנים בהם: במכירי כהונה ולויה עסקי' שהיה לאביו אוהבים מכירים שיהו שולחין לו כמתנותיהם. ולא לאחרים והכי נמי מתנות לויה כגון מעשרי' ללוי מופרן: ודאשתחיט הבהמה בחיי אבוהון ולא הספיק ליטול עד שמת. כמי שהורמו דמי. כבאו ליד אביו דמי דמכירין הן ומוחזק הוא ולא ראוי. ובמוקדשין אמאי נוטל פי שנים הא לאו דידיה דבר הקדש הוא: הכא בקדשים קלים עסקינן ואליבא דר' יוסי הגלילי דאמר ממון בעלים הן, בממ' קדושין לקדש בהן אשה דתניא ומעלה מעל בה' וכחש בעמיתו שאם גנב מאחד מעשר או בכור אם נהנה מהם חייב קרבן מעילה לגבוה דכתיב ומעלה מעל בה' ואם כפר לו והודה ונשבע מביא אשם גזילות דכתיב וכחש בעמיתו ממון בעלים הוא ומשום הכי הבכור נוטל פי שנים: רועה באפר. וברשותו קיימא מיבעי: הא קמ"ל. דלא משום האי טעם שקיל דברשותיה קיימא דמוחכרת ומושכרת לא קיימא ברשותיה אלא אמרינן מוחכרת ומושכרת לא חסרי בה יתמי מזוני דחוכר ושוכר יהבי להם מזוני משום הכי בכור נוטל בהן פי שנים: